

www.jollibre.com

Títol original: *Aristotle*

© Del text: 2003, Foxbusters, Ltd

© De les il·lustracions: 2003, Blackbird Design Pty Ltd

Publicat d'acord amb Walker Books Limited London SE11 5HJ

© De la traducció: 2005, Ada Arbós i Bo

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-04-6

Dipòsit legal: M-39.132-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Aristòtil, el millor gat per a una bruixa

Dick King-Smith

Il·lustracions de Bob Graham

jollibre

Per a la Zona

D. K-S

Per a la Caitlin i el seu aquelarre

B. G.

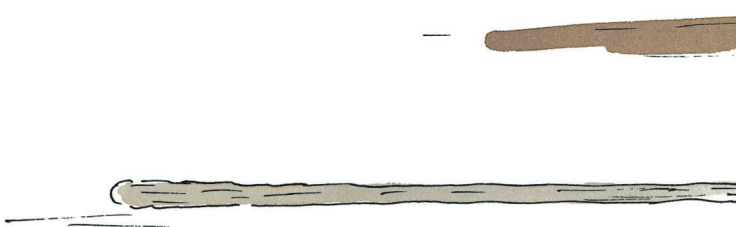
Quan l'Aristòtil era un gatet petit
no sabia que els gats tenen nou vides.
La seva mare sí que ho sabia, és clar,
però va decidir que no li ho diria.
«Ara ja és prou entremaliat i molt més
atreuit que els seus germans», va pensar.
«Si a sobre sap que té nou vides per
jugar, segur que s'arriscarà a fer un
munt de coses perilloses.»

Per això, quan l'Aristòtil va marxar de casa per anar a viure amb una velleta, la seva mare només li va dir adéu i prou.

8 Aquella velleta era molt estranya, tenia el nas ganxut i la barbeta molt sortida. Anava vestida tota de negre i portava un barret molt alt damunt dels cabells grisos i llanosos.

Es deia Bella Donna. Va ser ella la que va decidir que el seu nou gatet es diria Aristòtil.

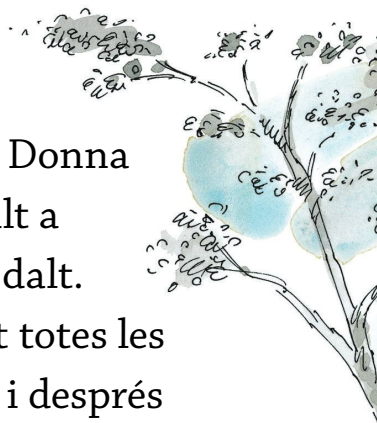
–En realitat hauria de tenir un gat negre, jo –va dir–. Però també està bé tenir-ne un de blanc, per variar.

El mateix dia que
l'Aristòtil va anar a viure
a l'estranya casa de la Bella Donna
va decidir explorar-la de dalt a
baix. O més aviat de baix a dalt.
Perquè quan va haver mirat totes les
10 habitacions del pis de baix, i després
les del pis de dalt, li va venir de gust
enfil·lar-se a la teulada.

La teulada era de palla. Per això, un
cop hi va pujar per la planta enfiladissa
que cobria les parets de la casa, li va ser
molt fàcil caminar-hi fins a arribar a
l'única xemeneia que hi havia.

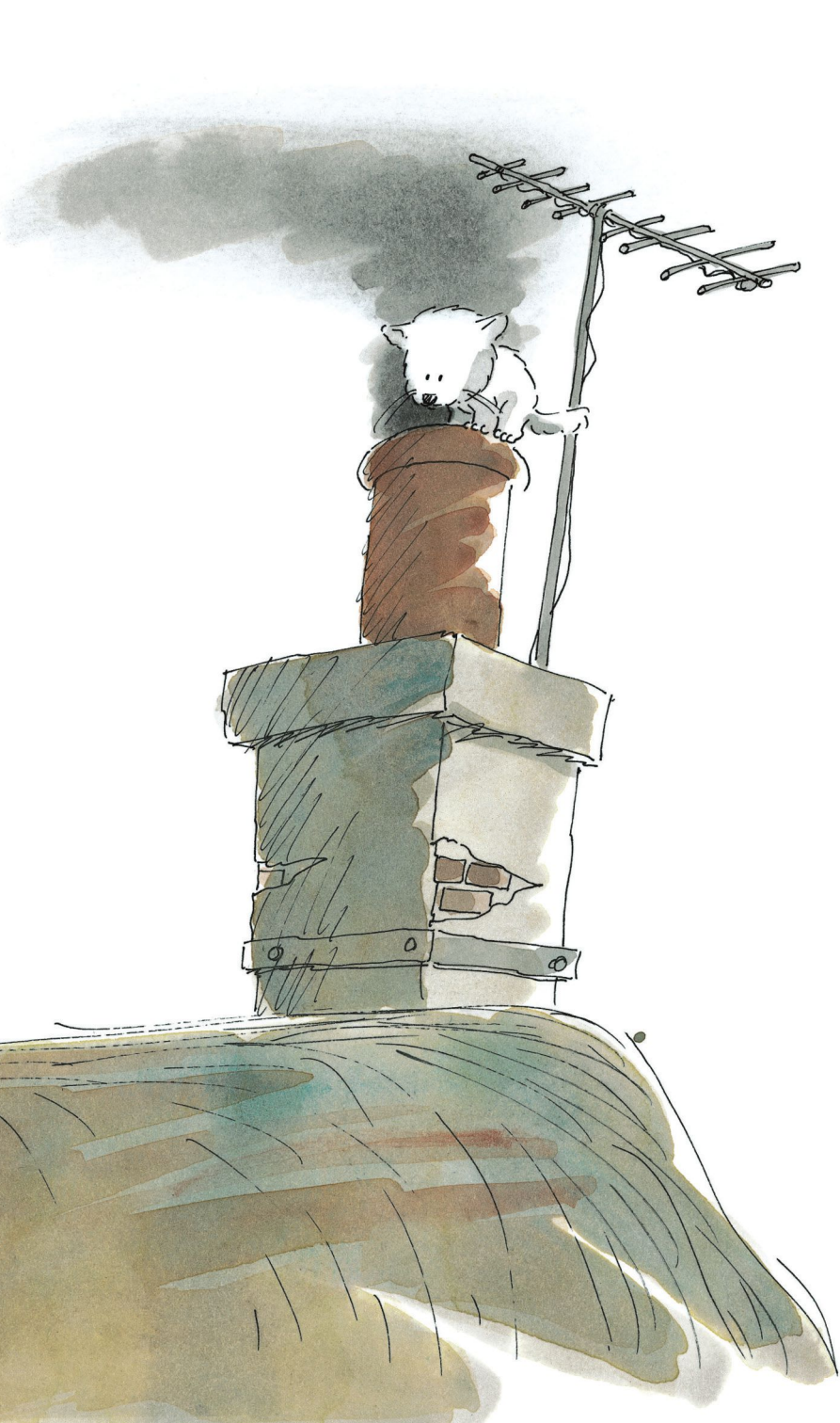

Llavors, com que era molt tafa­ner,
com tots els gats, l'Aristòtil es va en­fi­lar
dalt de la xemeneia i va mirar pel forat,
preguntant-se per a què devia servir.

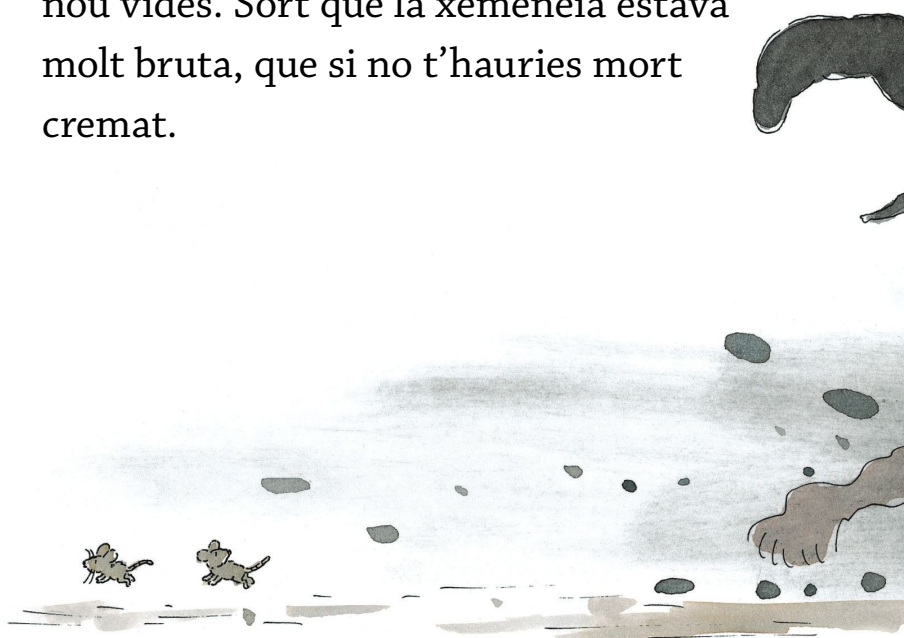
En aquell precís moment, en va sortir
una bona fumarada que li va anar
12 a parar a la cara. El fum el va fer tossir
i esternudar, va perdre l'equilibri i va
caure xemeneia avall.

La Bella Donna acabava d'encendre la llar de foc quan, de sobte, va caure un munt de sutge que li va apagar les flames. Tot seguit, va caure un gatet que era blanc però que ara estava tan negre com el seu barret.

- 14 –Bé, gatet –va dir la Bella Donna–, acabes de perdre la primera de les teves nou vides. Sort que la xemeneia estava molt bruta, que si no t'hauries mort cremat.

Hauràs d'anar amb més de compte,
Aristòtil, si vols arribar a gran. Només
et queden vuit vides.

